

DELPHINE DE VIGAN

Otroci so zakon

Prevod: Špela Žakelj

DRUGAČEN SVET

**Imeli smo priložnost spremeniti svet,
a smo raje izbrali teleprodajo.**

STEPHEN KING, On Writing (O pisanju)

IZGINOTJE MLADOLETNE KIMMY DIORE

Predmet:

Prepis in preiskava zadnjih zgodb, ki jih je na instagramu objavila Mélanie Claux (poročena Diore).

STORY 1

Objavljeno: 10. novembra ob 16.35.

Trajanje: 65 sekund.

Video je posnet v trgovini z obutvijo.

Mélaniejn glas: »Dragi moji, prišli sva v Run-Shop, da bi kupili nove športne copate za Kimmy! Torej, ljubica moja, potrebuješ nove športne copate, saj so ti stari že nekoliko premajhni, kajne? *(Kamera prenosnega telefona se obrne proti deklici, ki potrebuje nekaj sekund, preden ne preveč prepričljivo pokima.)* Torej, tu so trije pari športnih copat številka dvaintrideset, ki jih je izbrala Kimmy. *(Na sliki se pokažejo trije pari športnih copat v vrsti.)* Naj vam jih predstavim поблиže: zlati nike air iz nove kolekcije, adidaske s tremi črtami in poceni športni copati rdeče barve ... Zdaj se bo treba odločiti, in kot veste, Kimmy ne mara odločanja. Zato, dragi moji, prav zares računava na vas!«

Na zaslonu se prikaže mini instagramska anketa:

»Kaj naj izbere Kimmy?

A - Nike

B - Adidas

C - Najcenejše športne copate.«

Mélanie obrne telefon proti sebi in zaključi: »Dragi moji, na srečo ste tu vi in izbira je vaša!«

Pred osemnajstimi leti

Petega julija 2001 je potekal finale resničnostnega šova *Loft Story*¹ in Mélanie Claux, njeni starši ter njena sestra Sandra so sedeli na običajnem mestu pred televizorjem. Vse od 26. aprila, ko se je resničnostni šov začel, družina Claux ni zamudila niti enega četrtkovega predvajanja.

Nekaj minut pred osvoboditvijo, potem ko so bili sedemdeset dni zaprti med štiri stene montažne vile z umetnim vrtom in pravim kokošnjakom, so se štirje zadnji kandidati zbrali v veliki dnevni sobi – dva moška sta se stiskala drug zraven drugega na belem kavču, ženski pa sta sedeli vsaka na svoji strani kavča v ujemajočih se foteljih. Televizijski voditelj, čigar kariera je doživela neverjeten in obenem nepričakovan obrat, je vznemirjeno naznanil, da je končno nastopil odločilni – dolgo pričakovani trenutek: »Odšteval bom od deset in pri nič boste zunaj!« Še enkrat je vprašal občinstvo, ali mu je pripravljeno pomagati, potem pa je začel odštevati: »Deset, devet, osem, sedem, šest, pet,« pri tem pa so ga spremljali poslušni in glasni glasovi. Kandidati so s kovčki v rokah pohiteli proti izhodu. »Štiri, tri, dve, ena, nič!« Vrata so se odprla, kot da bi jih odpihnil veter, in zaslišalo se je bučno ploskanje.

Zdaj se je voditelj drl na vse grlo, da bi preglasil hrup množice, ki se je zbrala zunaj, in vzklikanje nestrpnega občinstva, ki so ga že več kot eno uro zadrževali v studiu. »Zunaj so! Prihajajo! Po sedemdesetih dneh so se Laure, Loana,

1 | Francoska priredba franšize *Big Brother*. (Vse opombe so prevajalkine.)

Christophe in Jean-Édouard vrnil v svet!« Kamera je večkrat zajela ognjemet s strehe stavbe, v kateri so preživel te dolge tedne, medtem pa so se zadnji štirje kandidati sprehodili po rdeči preprogi, ki so jim jo pogrnili za to priložnost.

Bili so zunaj, ja, zunaj, pa vendar je bilo še vedno nenavadno podobno kot znotraj. Histerično navdušena množica se je gnetla za ogradami, fotografi so se jim skušali približati, neznanci so jih prosili za avtograme, novinarji so jim pod nos molili mikrofone. Nekateri so mahali s trakovi ali plakati z njihovimi imeni, drugi so jih snemali z malimi kamerami (mobilni telefoni so bili za to priložnost preveč preproste naprave in so služili samo telefoniranju).

Zgodilo se je to, kar so jim obljubili. V nekaj tednih so postali slavni.

V spremstvu telesnih stražarjev so se premikali med množico oboževalcev, medtem ko je televizijski voditelj analiziral njihov sleherni korak: »Zdaj so le še nekaj metrov oddaljeni od studia – pozor, zdaj se vzpenjajo po stopnicah,« pri čemer preobilen komentar slike nikakor ni škodil dramatični napetosti, ampak ji je dal neverjetno, osupljivo razsežnost (vse skupaj pa je na vse mogoče načine vplivalo še na naslednjih nekaj desetletij). Vzklikanje je postalo glasnejše in črna zavesa se je razprla, da so lahko šli skozi prehod. Ko so vstopili v studio, kjer so jih pričakovali člani njihovih družin in devet preostalih kandidatov, ki so v preteklih tednih izstopili po lastni volji ali pa so jih izključili, se je pritisk bliskovito povečal. V prenapetem vzdušju in naraščajoči zmedi je množica začela skandirati ime:

»Loana! Loana!«

Tako kot občinstvo si je tudi družina Claux želela njene zmage. Mélanie se je Loana zdela preprosto čudovita (s povečanimi prsmi, ravnim trebuhom in porjavelo kožo), njeno

dve leti starejšo sestro Sandro sta prevzeli Loanina osamljenost in melanholični izraz na obrazu (mlado žensko so drugi kandidati sprva zavračali zaradi njenega sloga oblačenja in je kljub prizadevnemu sodelovanju ostala glavna tarča govoric in prikritega obrekovanja). Čeprav je bila gospa Claux prizadeta zaradi izključitve mlade, simpatične in vesele Julie, ki je bila njena zdaleč najbolj priljubljena kandidatka, se je je kljub temu dotaknila tudi Loanina zgodba – o težkem otroštvu in njeni hčerki, nameščeni v rejniški družini –, ki so jo razkrili v rumenem tisku. Glava družine Richard pa je imel tako ali tako oči samo za lepo svetlolasko. Podobe Loane v vročih hlačkah, minikrilu, oblekah z odprtim hrbtom in kopalkah ter njen sramežljivi nasmešek so ga spremljali vso noč in včasih še naslednji dan. Vsa družina se je strinjala, da bi morala biti izločena Laure, ki se je zdela preveč vzvišeno malomeščanska, in Jean-Édouard, neodgovorni in neumni smrkavec.

Malo pozneje, ko so gledalci izbrali dva zmagovalca in so vsi odšli na tako imenovani skrivni kraj, kjer naj bi preživel preostanek večera, je procesija črnih vozil, ki so jim sledili motoristi s kamerami, zapustila sososko Plaine Saint-Denis. Tehnična podpora je bila vredna same Dirke po Franciji. Pred vsakim semaforjem, na katerem je gorela rdeča luč, so se skozi odprta okna avtomobilov iztegnili mikrofoni, da bi zbrali vtise zmagovalcev.

»To me spominja na predsedniške volitve, ko je bil izvoljen Chirac!« je gledalcem zaupal televizijski voditelj, katerega izčrpanosti niti profesionalno nanešena ličila niso mogla več prekriti.

Na križišču na Trgu Étoile je nastal zastoj. Z Avenije Grande Armée se je iz vseh bližnjih ulic zlivala množica ljudi, ki so v bližini pustili svoja vozila, da bi lahko prišli bližje. Pred vhodom v nočni klub je *lofterje* že čakalo na stotine radovednežev.

»Vsi nas spodbujajo, to je odlično!« je animatorki, ki so jo za to priložnost poslali tja, povedal Christophe, eden od zmagovalcev.

Loana je izstopila iz vozila, oblečena v majceno svetlo rožnato majčko z naramnicami in sprane kavbojke. Na visokih petah je razkazovala svoje spektakularno telo in se ozirala naokrog. V njenih očeh ni nihče opazil kakršne koli oblike odsotnosti. Ali zmedenosti. Ali tragične napovedi usode.

Mélanie Claux je bila tedaj stara sedemnajst let in je ravno zaključila prvi letnik na jezikoslovnem oddelku Gimnazije svetega Frančiška Asiškega v mestu La Roche-sur-Yon. Bila je precej vase zaprta, zato ni imela prav veliko prijateljev. Čeprav si nikoli ni zares predstavljala, da bi bila njena prihodnost lahko kakor koli povezana z morebitnim študijem, je bila pridna učenka, ki je v šoli dosegala dobre rezultate. Najbolj od vsega pa je oboževala televizijo. Občutek praznine, ki jo je navdal, ne da bi ga znala opisati, in ki je bil morebiti neka oblika zaskrbljenosti ali strahu, da ji življenje uhaja iz rok, občutek, ki jo je včasih glodal od znotraj, naravnost iz trebuha kot prazen vodnjak brez dna, se ni umiril, dokler ni sedla pred mali zaslon.

Nekaj sto kilometrov stran, v pariškem predmestju Bagneux, si je Clara Roussel sama skrivaj ogledala finale *Lof-ta*. Tedaj je bila v drugem letniku gimnazije. Ker si je vse zlahka zapomnila in tudi njena gimnazija ni bila prav zahtevna, je brez težav dobivala dobre ocene, čeprav doma ni prav nič delala za šolo. Zanimali so jo predvsem fantje, še zlasti svetlo-lasci s kratkimi lasmi: pri takšnih se ji je zdelo, da nima prav veliko tekmic, saj se je večina deklet navduševala nad temno-lasci. Njen način izražanja – vsi po vrsti so jo zbadali zaradi izbire besed in tvorjenja zapletenih stavkov – nekaj, kar pri njenih letih ni bilo običajno, pa se je izkazal kot adut pri za-

peljevanju. Njena starša, oba učitelja in zelo dejavna v lokalni skupnosti, sta bila že od same ustanovitve naprej člana združenja *Nasmehnite se, snemajo vas* (v katerem so si ljudje prizadevali, da ne bi klonili v družbi represivne tehnologije, in so bili zelo dejavni v boju proti vsakršni obliki videonadzora), ki je pozivalo televizijske gledalce, naj bojkotirajo oddajo, še nekaj tednov prej pa, naj pustijo svoje odpadke pred televizijsko hišo M6. Tistega dne se je tam znašlo veliko jajčnih lupin, jogurtov s pretečenim rokom, paradižnikov in raznoraznih drugih smrdelih stvari. Seveda sta tudi Clarina starša sodelovala pri tem protestu in se potem udeleževala še pri neki drugi obsežni akciji, ki jo je organizirala Zaléa TV (alternativna televizija, ki ji je že od začetka enaindvajsetega stoletja uspevalo nekaj neverjetnega – da je ostajala neodvisna televizijska postaja). Nič manj kot dvesto petdesetim demonstrantom je uspelo, da so se približali hiši Loft – zahtevali so osvoboditev udeležencev šova. Posrečilo se jim je celo prebiti prvi varnostni zid. Clarin oče Philippe se je pojavil v kratkem prispevku v dnevniku televizijske postaje France 2.

»Rdeči križ pomaga zapornikom in mi zahtevamo isto! Ti ljudje so nedohranjeni, izčrpani, izpostavljeni reflektorjem, ves čas jočejo! Osvobodite talce!« je izjavil v novinarkin mikrofon.

»Osvobodite ujetnike!« so skandirali protestniki, medtem ko so jim policisti specialnih enot preprečevali, da bi se prebili še dlje.

Naj povemo, da so bili Clarini starši na večer finala zaposleni s srečanjem združenja na temo ‚V kakšni družbi želimo živeti‘ in niso niti pomislili na to, da bi njihovo odsotnost komaj petnajstletna hči lahko izkoristila za to, da bi se valjala pred televizijo in spremljala to hudičevo oddajo, ki so jo imeli za pravi prikaz sveta, v katerem je vse postalo tržno blago in ki ga vodi kult egocentrizma.

Ta večer je enajst milijonov gledalcev spremljalo finale šova *Loft Story*. Še nikoli dotlej ni niti ena televizijska oddaja požela toliko navdušenja. Tiskani rumeni mediji so sprva prihod oddaje v Francijo pospremili z množico komentarjev, nato pa so se ujeli v igro navduševanja in oddaji začeli namenjati naslovnice, komentarje in vsakovrstne razprave. Več tednov so razni sociologi, antropologi, psihologi, psihiatri, psihoanalitiki, novinarji, uredniki, pisatelji in esejisti razčlenjevali uspeh šova.

»Obstajal bo svet pred tem šovom in za njim,« je bilo mogoče prebrati tu in tam.

Želeli so se prebiti na televizijo, da bi postali znani. Zdaj so bili znani, ker so bili na televiziji. Za vedno bodo ostali prvi. Pionirji.

Dvajset let pozneje so bili kulturni trenutki prve sezone – sloviti prizor ‚z bazena‘, v katerem sta nastopila Loana in Jean-Édouard, prihod udeležencev v vilo in celotni finale šova – na voljo na ogled na youtubeu. Pod enim od teh posnetkov je prvi od oboževalcev na svetovnem spletu zapisal neke vrste prerokbo: »To je obdobje, ko smo odprli vrata pekla.« Morda se je v teh nekaj tednih to zares začelo dogajati. Ta prepuštnost televizijskih zaslonov. Ta prenos stališča od tistega, ki gleda, do tistega, ki je gledan. Ta želja po vidnosti, prepoznavnosti, oboževanju. Ta zamisel, da je vsem vse na dosegu. Ničesar si ni bilo treba izmišljati, ustvarjati ali izumljati, da bi imeli pravico do svojih ‚petnajst minut slave‘. Dovolj se je bilo pokazati in ostati v kadru kamere.

Naval novih podpornikov je kmalu vse skupaj še pospešil. Od tedaj naprej je vsak obstajal zaradi eksponentnega povečanja svojih sledi v obliki slik ali komentarjev – sledi, ki so jih vsi kmalu odkrili in za katere je kmalu postalo jasno, da jih nikoli ne bo mogoče izbrisati. Vsem dostopni svetovni splet

in družabna omrežja so kmalu prevzeli televizijsko krmilo in podeseterili polje možnosti. Treba se je bilo kazati znotraj in zunaj – v vseh možnih oblikah. Živeti, da bi bili videni, ali živeti po navodilih. Televizijska resničnost in njeni pričevalski priveski so se postopoma razširili na številna področja in dolgoročno narekovali svoje kodekse, besednjak in načine izražanja.

Ja, tako se je vse začelo.

Kadar je mama govorila z Mélanie, je običajno začela stavek s ‚ti‘, s čimer se je izognila, da bi neposredno izrazila svoja čustva, ki jih je kar naprej negirala. *Ti nikoli ničesar ne narediš, ti se ne boš nikoli spremenila, ti mi tega nisi vnaprej povedala, ti nisi izpraznila pomivalnega stroja, ti menda ne boš šla ven takšna.* ‚Ti‘ in ‚ne‘ sta bila neločljiva. Ko se je Mélanie odločila, da bo po maturi, ki jo je izdelala brez težav, vpisala študij angleščine, ji je mama dejala: »Ti menda ne misliš, da ti bomo plačali deset let študija!« Študij in kariera sta bila rezervirana za fante (gospa Claux pa na svoje največje razočaranje ni imela sinov), medtem ko bi se dekleta morala posvečati predvsem temu, da si najdejo dobrega moža. Sama se je vse življenje posvečala vzgoji otrok in ni nikoli razumela, da si Mélanie želi zapustiti rodno mesto – to je dojemala kot snobizem. »Ne moreš vendar gledati samo na svojo rit,« je dodala, pri čemer je izjemoma izpustila zlovešči ‚ti‘. Kljub svarilu je Mélanie v poletju svojega osemnajstega leta spakirala kovčke in odšla v Pariz. Najprej je živela v podstrešni sobici z deljenim straniščem in kopalnico v Sedmem okrožju, pri čemer je v zameno štiri večere na teden igrala varuško, potem pa je najela mini garsonjero v Petnajstem okrožju (še preden si je našla delo v potovalni agenciji in ji je oče vsak mesec v podporo poslal dvesto evrov).

Še sama se je spraševala, kako ji je uspelo uskladiti študij z zaposlitvijo za polni delovni čas v agenciji, ampak zdelo se ji je, da ji je vse to vnaprej napisala usoda – tako uspehe kakor tudi poraze – in da je obenem nič ni moglo odvrniti od študija: njene ocene so bile dobre, čeprav so drugi študenti že

govorili brez naglasa in pisali v izvrstni angleščini. Predvsem pa se je, odkar se je naučila *present continuous*, nenehno projicirala v prihodnost in ni videla ničesar drugega. Popolnoma ničesar. Ko se je sprostilo delovno mesto v potovalni agenciji in ji je direktorica ponudila delo asistentke, ki je zajemalo deloma delo z ljudmi in deloma administrativna opravila, je privolila. Dnevi so ji hitro minevali in počutila se je, kakor da spada v to okolje. Ob večerih se je vračala v svojo malo garsonjero na Ulici Violet, za katero je odtlej sama plačevala najemnino, si pripravila hitri obrok in ni zamudila niti enega resničnostnega šova. *Otok skušnjav*,² ki je bil morda majceno premalo moralen za njen okus, in pa bolj romantični *Sanjski moški*,³ sta bila njena zdaleč najljubša. Ob koncih tedna je hodila ven s prijateljico Jess (ki jo je spoznala na fakulteti in je bila prav tako priseljenka v Parizu), s katero sta pili pivo v eni od pivnic ali pomarančno vodko v enem od nočnih klubov.

Nekaj let pozneje se je potovalna agencija, v kateri se je zaposlila Mélanie, zaradi povečane konkurence turističnih ponudb na spletu znašla v težavnem obdobju in se soočila s stečajem.

Ko si je Mélanie nekega večera ogledovala spletno stran, na kateri so vabili kandidate k sodelovanju v resničnostnem šovu (po pravici povedano se je v tem času že odzvala na več podobnih oglasov, vendar nikoli ni dobila odgovora), je nalletela na popolnoma novo ponudbo. Dovolj je bilo, da so bili kandidati stari med dvajset in trideset let ter samski – morali so poslati dve nedavno posneti fotografiji: eno portretno in še fotografijo celega telesa, po možnosti v oprijetih oblačilih ali kopalkah. Konec koncev, je pomislila, si je od nekdanj želela nekaj dni upanja, nekaj dni gojenja svojih sanj. Teden

2 | Adaptacija ameriške različice resničnostne oddaje *Temptation Island*.

3 | Adaptacija ameriške različice resničnostne oddaje *Bachelor*.

dni kasneje so jo poklicali. Mlad glas, katerega spola več minut sploh ni mogla določiti, ji je zastavil dva ducata vprašanj o njenih preferencah, telesni podobi in motivaciji. Zlagala se je o dveh ali treh podrobnostih in se prikazala bolj drzno, kot je bila v resnici. Morala je biti izvirna, če je želela dobiti možnost za sprejem. Čez teden dni so jo povabili na srečanje.

Tisti dan je porabila več kot eno uro za izbiro oblačil. Zavedala se je, da mora poskrbeti za izrazit slog, ki bo nekoliko izzivalen in bo nemudoma razkril njeno osebnost. Težava je bila, ker se je vsak dan oblačila v ista oblačila – kavbojke, pullover in srajco –, in če je dobro pomislila, sploh ni bila prepričana, ali ima kaj pokazati.

Mélanie Claux je sanjala, da je blesteča in neverjetno zapeljiva, toda v resnici je bila zadržana mlada ženska neopaznega videza, zaradi česar se je sovražila.

Nazadnje je izbrala najbolj oprijete hlače (da si je zapela razporek, se je morala uleči na tla, čeprav je bilo blago deloma iz elastana) in kratko majico z logom podjetja Nestlé – v katerem so njenega očeta ravno povišali –, ki si jo je zavezala pod prsmi, da bi tako skrila logo podjetja. Obula si je športne copate, nato pa se je premerila v ogledalu. Videti je bila nekoliko predrzna: razkrivala je dobršen del modrčka, ampak to je bilo nedvomno v slogu za to priložnost. Na srečanje bi morala priti ob šestih zvečer. Da ne bi zamudila, je v službi zaprosila za prosto popoldne.

V pisarno produkcijske hiše je prišla pet minut prezgodaj. Nohte je imela nalakirane s svetlo rožnatim lakom in ličila – zgolj rahlo obarvane ličnice in šminka kožne barve – so ji dajala mladostni videz. Povabili so jo v velik kvadraten prostor, sredi katerega sta stala kamera na trinožniku in stolček. Fant, ki jo je brez besed vodil po dolgem labirintu hodnikov, jo je pustil samo. Mélanie je čakala. Minilo je več minut, nato četrte ure, zatem pol ure. Prepričana je bila, da jo kamera skrivaj

snema, zato si ni upala pokazati nikakršnega znaka jeze ali razdraženosti. Potrpežljivost je nedvomno ena od lastnosti, ki jih zahtevajo od pravih kandidatov za resničnostno oddajo, zato se je odločila, da bo še naprej mirno čakala, saj je bila prepričana, da gre za neke vrste preizkus.

Čez eno uro je v prostor privihrala jezna ženska.

»No, ali niste mogli povedati, da ste tu! Če mi nihče ne pove, ne morem kar uganiti!«

»Jaz ... Žal mi je ... Mislila sem, da ... veste.«

Kadar je bila Mélanie vznemirjena, je začela plitko dihati in govoriti s tankim glaskom.

Ženska se je pomirila.

»Morali boste biti glasnejši, če želite, da bi vas slišali. Koliko ste stari?«

»Šestindvajset let,« je odgovorila komaj kaj glasneje.

Ženska jo je povabila, naj stopi pred kamero. Posnela jo je od spredaj, nato iz profila, s hrbta in še enkrat iz profila. Prosila jo je, naj se sprehodi. Naj se smeji in si gre z roko skozi lase. Nato ji je zastavila celo vrsto vprašanj – koliko tehta, katere so njene dobre lastnosti, kaj ima na svojem telesu najraje, česa ne mara, kaj ji ljudje najpogosteje očitajo, ali ima kakšne komplekse, kakšen je njen idealni moški, ali bi bila zaradi ljubezni pripravljena spremeniti videz, način obnašanja ali telesno podobo – Mélanie pa je nanje skušala odgovarjati po najboljših močeh. Zdelo se ji je, da je nekoliko preokrogla, ampak ne grda, rekla je, da je neposredna in vesela po naravi, da sanja o veliki ljubezni z nežnim moškim, ki bi ji znal prisluhniti, da si želi otroke, najmanj dva, in ja, da je za ljubezen pripravljena storiti marsikaj, čisto vsega pa vendarle ne.

Ženska je pokazala, da je razdražena, ne da bi sploh že končala pogovor. (Učila se je pri sloviti producentki francoških resničnostnih šovov, Alexii Laroche-Joubert, katere moto je bil: »Dober kandidat vas zapelje ali pa spravi ob pamet, če

pa vam gre na živce, kar pozabite nanj.«) Mélanie se ji je zdelo naravnost grozna. Morda zaradi hreščече glas, ki je ob izpovedovanju čustev vsake toliko postal strašno visok, ali pa zaradi njenih velikih oči, ki so nekoliko spominjale na kravje iz risank. Že dolgo se resničnostne oddaje, v katerih so ljudje zaprti na omejenem prostoru, niso zadovoljevale s štiriindvajseturnim snemanjem neizmerne dolgega mladim poskusnim zajčkom. Poleg ekshibicionizma, ki je bil glavno načelo, je bilo treba pokazati še veliko več: domišljijo, brezkompromisnost in drznost, kar zadeva spolnost. Telesa so morala biti usklajena z imeni, naj so bila ta resnična ali izmišljena. Dylan, Carmelo, Kellya, Kris, Beverly in Shana so zamenjali Christoha, Philippa, Laure in Julie.

Vodja kastinga je že večkrat pomislila, da bi kar prekinila pogovor. Ni iskala lepo vzgojene mlade ženske. Potrebovala je udarne, samozavestne ljudi, ki znajo lagati in manipulirati. Potrebovala je nasprotovanje in tekmovalnost, prihodnje male zvezde, ki bodo žarele v zaprtem prostoru. Toda pogovora kljub temu ni kar končala. Za trenutek je pomislila, da ima pred seboj kandidatko, ki lahko pokaže veliko več, kot se zdi. Kaj pa, če se pod to navidezno banalnostjo skriva veliko več divjosti, brutalnosti in nepremišljenosti, na kar še nikoli doslej ni naletela? Pod to popolno krinko bi lahko bila kandidatka veliko nevarnejša. Nato je to misel opustila in pred seboj videla samo še Mélanie Claux, nekoliko medlo mlado žensko, ki se je prestopala z noge na nogo in ni vedela, kaj naj počne z rokami.

Dober nabor kandidatov za resničnostne oddaje je vedno upošteval ista pravila, ki bi jih profesionalci povzeli takole: ena nadloga + en šaljivec + en lepi fant + en mali razboritež. A izkušnje so kljub temu pokazale, da tudi kakšna manj izstopajoča osebnost vendarle ni povsem nekoristna. Grešni kozel, mirovnik, neotesanec in lahkovernež so vedno prišli prav. Toda tudi za te vloge Mélanie ni bila prva izbira.

Ženska je v notes pred seboj z rdečimi črkami zapisala:
Gospodična Lambda. Odg.: Ne, hvala.

»Poklicali vas bomo,« je odločno naznanila in se že odpravila proti vratom.

Mélanie je vzela torbico, ki jo je odložila na stol, in šla za njo. Ko je dvignila roko, da bi si naredila jakno, so ji prsi, katerih obilnost je vodja kastinga takoj opazila, pogledale izpod kratke majice. Mélanie je imela zares velike prsi, prave, mehke in očitno gibke, saj se je zdelo, kot da jih rožnata čipka modrčka nima pod nadzorom. Prevezel jo je dvom, ali pa je bila to morda intuicija, in medtem ko se je mlada ženska pripravljala, da ji bo pohlevno sledila, jo je nenadoma ustavila.

»Povej mi, Mélanie, koliko fantov imaš?«

»Kaj mislite s *fanti*?« je vprašala Mélanie, ki se je zavedala, da igra na svojo zadnjo karto.

»Bom bolj neposredna,« je zavzdihnila ženska. »S koliko tipi si spala?«

Sledilo je nekaj sekund tišine, nato pa je Mélanie zapičila svoj pogled v ženskeinega.

»Z nobenim.«

Potem ko je Mélanie odšla, je vodja kastinga pod njeno fotografijo napisala:

26 let. Devica.

In to je trikrat podčrtala.

IZGINOTJE MLADOLETNE KIMMY DIORE

Predmet:

Prepis in preiskava zadnjih zgodb, ki jih je na instagramu objavila Mélanie Claux (poročena Diore).

STORY 2

Objavljeno: 10. novembra, ob 16.55.

Trajanje: 38 sekund.

Mélanie Claux je v svojem avtu. V roki drži mobilni telefon in govori v kamero. Zgoraj levo na zaslonu je izpisano ime filtra (,srnji pogled'), ki ga uporablja.

Nato obrne napravo proti otrokoma, ki sedita v zadnjem delu avta. Sammy se nasmehne v kamero, Kimmy pa sesa palec in se drgne po nosu z odejico. Deklica se ne zmeni za telefon, uperjen proti njej, in se ne nasmehne.

Mélanie: »Kuku, dragi moji in tisočkrat hvala! Zelo veliko vas je glasovalo in tako ste nama s Kimmy pomagali izbrati zlate nike air! Seveda sva kot vedno upoštevali vaš nasvet in tako sva izbrali te športne copate. Ču-do-vi-ti so! Neizmerna hvala za vašo pomoč in sodelovanje. Posnetek najkic bom takoj delila z vami, da boste videli, kako so videti na njenih nogah. Odlično ji pristajajo!!!

Zdaj pa gremo domov! Ampak ostajamo z vami! Se vidimo kmalu, dragi moji!«

Clara Roussel je zaključila študij prava na Sorbonni, potem pa se je odločila, da se bo vpisala na policijsko akademijo. Stara je bila štiriindvajset let. Pojma nima, zakaj in kako se ji je ta zamisel porodila nekega jutra, ne da bi v preteklih dneh sploh razmišljala o tem. Lahko bi rekla, da je občutila potrebo po pravici in željo, da bi bila koristna, ter da se je videla kot ideal zaščite in obrambe državljanov; lahko bi navedla še kup banalnih argumentov, ki pa bi bili v resnici samo izgovori. Saj takrat vendar ni mogla brez vsakršne zadrege in zadržkov, kot bi to storila kasneje, kar reči, da si želi od blizu videti kri, grozo in Zlo. Ni bila ravno ljubiteljica detektivskih romanov (nekega deževnega poletja v Bretanji je prebrala le nekaj knjig Agathe Christie) in do takrat si ni ogledala še nobene kriminalne serije. Bila je najstnica, ko so se njeni starši odločili, da bodo kupili prvi televizor, vendar so ji dovolili spremljati samo pogovorne in dokumentarne oddaje. Vendar pa sta njeno domišljijo razburkala dva filma, ki si ju je ogledala v kinu: *Serpico* Sidneyja Lumeta (eden od kulturnih filmov njenega očeta) in *Policija* Mauricea Pialata (njen tedanji fant je tedaj obiskoval srednjo medijsko šolo Femis in jo je uvedel v svet francoskega filma).

Clara je dom zapustila v drugem letniku študija in se kot podnajemnica preselila v Trinajsto okrožje, v neposredno bližino Porte de Gentilly. Najemnina je bila nizka in stanovanje je bilo že opremljeno. V njem so živeli trije. Druga dva sta bila uradno par, čeprav je temu težko verjela: ne le da sta si bila popolnoma različna, ampak med njima očitno ni bilo nobene spolne privlačnosti. In to z razlogom. Clara je kmalu odkrila *javno tajno*, kakor so temu rekli v njeni družini – da

imata namreč vsak svoje ljubezensko življenje z istospolnim partnerjem in da je njuna zveza samo krinka za starše, ki niso bili ravno odprtega duha. Kar pa zadeva Clarine starše, bi brez težav sprejeli dejstvo, da je njihova hči lezbijka, ker se jim to ni zdelo življenjskega pomena, medtem ko so bili sprva prepričani, da gre za slabo šalo, ko jim je naznanila, da se je prijavila na javni natečaj za zaposlovanje novega osebja v državni policiji.

»Najprej preverjajo splošno razgledanost,« je nadaljevala Clara, potem ko jim je pojasnila, da je zunanji natečaj za policiste namenjen tistim, ki imajo ustrezno univerzitetno ali drugo, za ta namen enakovredno srednješolsko izobrazbo. Če bo preizkus uspešno opravila, se bo lahko vpisala na akademijo.

Njen oče je zaradi vseh teh podrobnosti in tona, s katerim je opisovala stvari, izključil prvotno domnevo, da gre za zapoznelo najstniško šalo, in se je bil prisiljen usesti. Nekaj minut je težko dihal in Clara je pomislila, da je ‚kratke sape‘, kot je sam zase pogosto dejal. Mama se je tresočih rok izogibala njegovemu pogledu.

»Ali lahko na spletu objavimo vse?« je bilo prvo vprašanje na preverjanju splošne razgledanosti, ki so ga tisto leto morali opraviti kandidati. Clara je morala nato rešiti praktični primer iz administrativne dokumentacije, opraviti še eno preverjanje splošnega znanja in zadnji preizkus, test iz kazenskega postopka. Nato so jo povabili na preizkus telesnih – srčno-dihalnih in motoričnih – sposobnosti. Prvi del je uspešno opravila, medtem ko je imela pri drugem mešane občutke. Clara je bila mali kaliber. Stric Dédé je govoril, da se ‚strup skriva v majhnih stekleničkah‘, kar jo je vedno zjezilo. Kot otrok je opravila več zdravstvenih preiskav, ki naj bi pojasnile, zakaj je tako majhna. Nekaj mesecev je bilo celo govorila o zdravljenju z rastnimi hormoni, nato pa sta se Réjane

in Philippe odločila, da bosta naravi pustila, naj naredi svoje, s čimer se je njuna hči strinjala. Kot odrasla je Clara merila meter in štirinpetdeset centimetrov. Bila je nizka, toda njena postava je bila popolnoma usklajena. Bila je gibčna, športna in vzdržljiva, zato se preizkusa ni bala. Tistega dne je po obetavnem začetku pod pogledom policijskega poveljnika M., štiridesetletnega svetlolasca, ki se ji je zdel zelo privlačen, izgubila ravnotežje na gredi, padla, se pobrala, nato pa z vso hitrostjo krenila v napačno smer.

V telovadnici je izbruhnil smeh in nekdo se je glasno pošalil: »Tam ni izhoda.« Clara se je ustavila in si vzela nekaj sekund, da je mirneje zadihala. Poveljniku je pogledala v oči in v njegovem pogledu iskala dovoljenje za nadaljevanje.

Toda možev obraz je ostal brezizrazen. Clara je ponosno dvignila glavo in brez besed nadaljevala. Ko se je vračala domov, je razmišljala, da je bila na testu motoričnih sposobnosti nedvomno povprečna, vendar pa je jasno pokazala izrazito odpornost proti posmehovanju, kar bi moralo pri policiji zagotovo šteti v plus.

Mélanie so poklicali nekega jutra ob devetih zjutraj. Sprejeta je bila v prvo sezono nove oddaje *Zmenek v temi!* Sprejeta, opažena, izbrana. Poskakovala je od veselja in ponavljala: »Saj to ni res! Saj to ni res!« Nato pa ji je postalo tako slabo, da se je morala uleči na trebuh. Zatem je poklicala svojo mamo, ki je najprej mislila, da si izmišljuje, nato pa sklenila: »Samo, da ti to ne bo stopilo v glavo!« Malo kasneje je morala Mélanie napisati prošnjo za koriščenje neplačanega dopusta. Snemanje se je začelo sredi tedna. To ni bilo ravno idealno, toda direktorica ji je dopust odobrila.

Na določeni dan je asistent kandidatov Mélanie z avtom odpeljal v Chambourcy, kjer je stala vila, ki so jo najeli za snemanje.

Na Wikipediji je še vedno opis tega resničnostnega šova:

»*Zmenek v temi* je oddaja francoske televizije, ki se je na kanalu TF1 predvajala od 16. aprila 2010 do 11. aprila 2014 (tri sezone).«

Sledi kratek opis resničnostnega šova:

»Ali bodo našli svojo ljubezen? Tri samske ženske in trije samski moški živijo v veliki vili; na eni strani so moški, na drugi pa ženske. Edini skupni prostor je temnica, opremljena z infrardečimi kamerami, v kateri se srečujejo v popolni temi. Na ta način si izberejo ljubezen, s katero se nato dobivajo v temnici. Na koncu oddaje spoznajo izbranega partnerja

oziroma partnerko pri belem dnevu in se morajo odločiti, ali bodo zvezo nadaljevali.

Zaradi slabe gledanosti so oddajo ukinili. Namesto nje so začeli predvajati resničnostni šov *Katera se želi poročiti z mojim sinom?*«

Mélanie je prišla kot prva od treh žensk. V omari je etiketa z njenim imenom že določala njen teritorij, tako da je namestila svoje stvari na dodeljeno mesto. S seboj je prinesla najbolj izstopajoča oblačila, vendar so ji povedali, da jim bodo producenti, če bodo tako presodili, ponudili oblačila, ki se bolj skladajo z njihovim slogom in osebnostjo. Še en asistent kandidatov je pogledal k njej in jo vprašal, ali še kaj potrebuje, kar je zanikala, čeprav je bila sestradana, prestrašena in premražena (režiser je namreč pozabil naročiti, da v sobo postavijo električni radiator). Povabil jo je v salon, saj naj bi kmalu prispeli tudi drugi dve kandidatki. Njihove odzive na spoznavnem srečanju bodo seveda posneli. Ko je Mélanie sedela na velikem fotelju, pregrnjenim z rožnato tkanino, se je spomnila na Loano. Toda tokrat je bila ona, Mélanie Claux, tista, ki je bila pred kamero na pravi strani televizijskega zaslona. Ona je bila v središču kadra in kmalu jo bo na milijone gledalcev videlo, prepoznavalo na ulicah, zasledovalo in oboževalo. Preplavil jo je val čustev in za nekaj trenutkov je videla samo sebe, kako izstopa iz luksuznega avtomobila, okoli katerega se zgrinja val oboževalcev, ki proti njej molijo beležnice ali njene fotografije, da bi dobili avtogram. Mélanie je dobesedno začutila naval ljubezni in oboževanja ter veselja, ki jo je ta prinašal – neke vrste blaženost, kot da bi se neka stara razpoka v njej končno zapolnila –, toda kaj kmalu se je zavedela, da se je preveč zasanjala in da se je v njenih možganih sprostil močan, zasvojljiv hormon, zato je odgnala to podobo.

Skozi okno je zagledala mlado svetlolasko, ki se je napotila k vratom in za seboj vlekla ogromen kovček. Nekaj trenutkov

ni mogla odtrgati pogleda z njenih nog – dolgih, vitkih in zagorelih –, obutih v čevlje z najmanj desetcentimetrsko peto. Začutila je, kako ji je kri iz glave bušnila v pete. Naznanjala se je huda konkurenca. Savane je vstopila ter jo pozdravila z vzvišenim in samozavestnim glasom, kot da se zaveda, da je čisto utelešenje moških fantazij: izjemno čutna, erotična ženska, s katero se lahko primerjajo le maloštevilne. Oblečen je imela negliže z leopardjim vzorcem in črno usnjeno minikrilo, oziroma trakec za okrog pasu, je pomislila Mélanie, ki je le s težavo skrivala razdraženost in je stisnila pesti. Pred nekaj leti si je nehala gristi nohte, toda kdaj pa kdaj se ji je želja po tem početju s silovito kompulzijo vrnila. Poljubili sta se na lice in si pod pohlepnim pogledom kamer izmenjali nekaj vljudnostnih fraz. Producenti resničnostnih šovov so se že dolgo tega odpovedali predvajanju v živo, ki mu je občutno primanjkovalo dramatične napetosti, vendar pa sta se obe zavedali, da lahko vsako njuno kretnjo uporabijo pri montaži. Nato je prišla še tretja kandidatka, ki je bila s temnimi lasmi pravo nasprotje svetlolasi Savane, a v enaki meri prostaška, je pomislila Mélanie, ki pa so jo kljub temu navdušili njeni dolgi, gladki in svetleči ebenovinasti lasje ter kratke kavbojke z natrganim robom, ki ji niso popolnoma zakrile zadnjice. Tudi ona je bila lepa in zelo spolno privlačna, kar Mélanie ne bo nikoli uspelo biti; zavidala ji je predvsem osvajalsko moč.

Ko so se medsebojno predstavile, so jih prosili, naj si naredenejo najbolj seksi opravo in pridejo na ličenje, potem pa se bodo še enkrat srečale v salonu. Mélanie je na svoji postelji našla kratko krilo in majico z odprtim hrbtom, ki si ju je naredela brez vprašanj. Nato se je njenega obraza lotila maskerka. Mélanie se je vznemirila, češ da ji je nanescila preveč pudra, a jo je pomočnik asistentov lepo pomiril: tu se vsi spoznajo na svoje delo. Frizer ji je polikal lase in se navduševal nad njihovo barvo: le redko je videl tako intenzivno kostanjevo. Znočilo se je že, ko se je Mélanie končno pogledala v ogle-

dalo. Imela je občutek, da gleda neko drugo različico same sebe. Izboljšano, sublimirano različico, ki pa je zgolj začasna. »Kajti kočije se vedno spremenijo nazaj v buče,« je pomislila, »in plesne obleke v cape.«

V salonu so jim postregli s prvim koktajlom, modrim likerjem, ki ga Mélanie ni poznala, pomešanim s sodavico in okrašenim z rezino limone. Počasi je njene roke, noge, vrat in ramena preplavila sproščenost. Na drugi strani vile so v del zgradbe, kamor niso imele dostopa, prispeli moški. Po nekaj kozarčkih so se ženske začele smejeti in bolj prijateljsko pogovarjati. Glas producenta, ki je prihajal iz zvočnika nad kavčem, je bolj ali manj usmerjal njihov pogovor. Prosil jih je, naj opišejo tip moškega, ki jim je všeč, ali pojasnijo, zakaj so samske. Vanessa in Savane sta rekli, da imata radi dobro grajene in mišičaste moške, medtem ko je Mélanie nakazala, da so njena šibka točka okrogli, malce obilnejši moški. »Kot plišasti medvedki,« je pojasnila in vse tri so izbruhnile v smeh. Savane je imela otroka, ki ga je sama vzgajala, Vanessa je pravkar zapustila ljubosumnega moškega (njen obraz je za hip prešinila bolečina), Mélanie pa je pojasnila, da je romantična in si želi, da bi bil njena *polovica* moški, s katerim bi si lahko ustvarila družino.

Tri ali štiri koktajle pozneje so poskočile, ker jih je znova prekinil Glas:

»Savane, Vanessa in Mélanie, pričakujejo vas v temnici ...«

Mélanie si ni predstavljala, da bo tako zelo temno. Roke je iztegnila predse in počasi šla naprej. Naletela je na oviro, dojela, da je to fotelj, in sedla nanj. Videle so se le lučke infrardečih kamer v štirih kotih prostora. Savane in Vanessa sta vstopili za njo in pomagala jima je, da sta našli fotelja, ki sta stala na vsaki strani ob njenem. Ko so se ženske usedle, so naprej spustili še moške. Nemudoma je sobo preplavil močan mošusni vonj.

Tema se Mélanie še nikoli ni zdela tako črna. Vsi so povedali, kako jim je ime; najprej ženske, za njimi pa še moški. Ko so se predstavili, kakor je v navadi, jih je Glas pozval, naj vstanejo in se spoznajo še bolj konkretno.

»Lahko se dotikate, otipavate in odkrivate! Ne vidite, zato boste morali uporabiti vse druge čute, da se boste spoznali.«

Eden od moških se je približal Mélanie in jo objel okoli pasu. Telo mlade ženske se je napelo. Yoann je kljub temu opazil njene bohotne prsi in jo v iskanju potrditve potegnil še malo bolj k sebi. Ko se je z nosom pritisnil ob njen vrat, da bi vdihnil njen vonj, si ni mogla pomagati in je stopila korak nazaj.

»Uh, glej jo ... prasico!« je vzkliknil nekoliko preglasno.

Vmešal se je Glas.

»Mélanie, kar pogumno spoznajte svoje snubce.«

Tik poleg sebe je zaslišala vzdihovanje in hihitanje. Savane in Carmelo sta se občutno zblížala.

Yoann se je ohladil in jo obšel ter se namenil proti Vanessi.

Preostanek časa so se ženske in moški otipavali, se ovažali in božali. Vsi trije moški so se zbrali okrog drugih dveh žensk. Njihove roke so se brezskrbno in čutno premikale. Morali so se zapeljevati in mamiti, saj je bila od tega odvisna njihova usoda. Mélanie je okoli sebe lahko čutila sapo, pomešano z različnimi vonjavami; v prostoru je polagoma prevladal močan in jedek vonj po poželenju. Le nekaj minut je zadostovalo, da so jo izločili iz igre. Glas je od moških večkrat zahteval, naj se ji približajo, kar so ti tudi storili, vendar pa se je niso dotaknili.

To je trajalo neskončno dolgo (ni znala presoditi, koliko časa, toda montaža je pokazala le kakih deset minut dogajanja), nato pa jim je Glas ukazal, naj izstopijo iz temnice in se vrnejo na svoja mesta.

Ko so morali moški kasneje pred kamerami povedati, katero žensko bi želeli spoznati, Mélanie ni izbral nihče.

Naslednji dan je v spremstvu asistenta kandidatov zapustila prizorišče. Producenti so ji dovolili, da je obdržala krilo in majico z odprtim hrbtom, ter ji pompozno izročili set za ličenje blagovne znamke, ki je sponzorirala oddajo.

V avtomobilu je malo zajokala. Ko je asistent kandidatov pojačal glasnost radia, je pomislila, da je tako še najmanj neprijetno za oba.

Mélanie je skozi okno opazovala drevesa, polja in vasi, potem pa so se na obrobju Pariza prikazala prva skladišča in vrste stanovanjskih blokov. Ko je vozilo zapeljalo na obvoznico, je njen pogled obstal na velikanskem reklamnem panoju za L'Oréalovo šminko *color riche*, ki je visel z vrha čisto nove zgradbe. Nekaj trenutkov je zrla v močno in vidno gosto barvo. Šminka je bila postavljena kot kakšen spomenik, penis ali prapor. Za njo je obraz Laetitie Casta odseval svetlobo, za katero se je zdelo, kot da se je vzela od neznano kod in je namenjena samo njej. Tedaj ji je vse postalo jasno. Tudi ona bo ena od takšnih žensk. Želela si je to toplo svetlobo, te sence, ki so oblikovale obraz, te nabrekle ustnice. Čez nekaj mesecev se bo agencija zaprla in ona bo ostala brez dela, vendar se ne bo vrnila v La Roche-sur-Yon. Ne. Ostala bo tukaj, v Parizu, saj se tu vse dogaja.

Ostala bo tukaj in nekega dne bo postala slavna.

IZGINOTJE MLADOLETNE KIMMY DIORE

Predmet:

Prepis in preiskava zadnjih zgodb, ki jih je na instagramu objavila Mélanie Claux (poročena Diore).

STORY 3

Objavljeno: 10. novembra ob 17:18.

Trajanje: 42 sekund.

Mélanie Claux gleda v kamero. Vidimo samo njen obraz in zgornji del telesa. Na posnetku se ves čas pojavljajo gifi in animirani emotikoni: poleg srčkov vseh barv so tu mala morska deklica, Elza iz *Ledenega kraljestva* in še en Disneyjev lik (medved?), ki držijo transparent z utripajočim srcem.

Mélanie: »Kuku, dragi moji, pravkar smo se vrnil iz nakupovalnega središča in samo predstavljajte si: Kim in Sam sta že odšla! Pa komaj smo se pripeljali domov! V bližini so se igrali njuni prijatelji iz soseske in onadva sta se jim pridružila. Mislim, da se igrajo skrivalnice, jaz pa bom ta čas izkoristila, da bom pospravila nakupljene stvari in pripravila zmes za palačinke za nocoj. O, ja! Kot sem dejala danes zjutraj – enkrat na mesec, ob sredah, imamo zvečer ... palačinke *party!* Seveda bo obvezna tudi nutela! (V ozadju se pojavi animirani kozarec nutele.)

Saj poznate Sammyja! Ni palačink brez nutele! Recept bom delila z vami, za vsak primer, če si ga kdo od vas še ni zapisal.

Tako da veste, dragi moji, nismo pozabili na vas! Se vidimo!«
Sliko preplavijo raznobarvni srčki.